

med andre Lovbestemmelser; det er jo blot, at man forandrer Ordene i Begyndelsen af Paragrafen saaledes: I de her omhandlede Boer skal Indkaldelse af Kreditorer finde Sted. Ved at sige, at det overlades til Arvingerne at indkalde Kreditorerne, har man taget særlig Hensyn til dem overfor Kreditorerne, hvilket jeg finder er uretfærdigt, og dette træder end skarper frem, naar man ser, hvor omhyggelig man i § 58 har været for Arvinger ligeoverfor den længstlevende Vægtefælle, saaledes at man tillader Skifteretten at stride ind, naar man besværgter, at denne vil fornykke Boets Tilstand. Jeg vilde finde mig i en saadan Affattelse, at det stod i Skifterettens Magt at udstede Proklama og at indkalde Kreditorerne, hvis den fandt det nødvendigt; men ikke at gjøre det, saasnart blot Arvingerne ikke ønske det, det er Uret mod Kreditorerne.

Nellemann: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at, naar det er foreskrevet, at de Kreditorer, som have meldt sig, skulle betales, saa er man jo derved gaaet ud fra, at naar Proklama er blevet udstedt, saa have Kreditorerne derved faaet en gyldig Grund til at vente Fyldestgjørelse af Boet, og saa maa man ikke skuffe dem i denne Forventning. Det er; hvad der bør gjælde, naar der er udstedt Proklama til dem, og de altsaa kunne sige: Vi ere blevne indkaldte til at melde os for at faae vort Tilgodehavende, og et Andet er, hvorledes Stillingen er, naar saadant ikke er sket. I øvrigt skal jeg med Hensyn til, hvad den sidste ærede Taler udtalte, bemærke, at de Betragtninger, som han fremhævede, ville føre til meget vidt gaende Forandringer i hele Lovgivningen. Det Hensyn, som den ærede Taler fremhævede, kunde slet ikke fyldestgøres ved en saadan enkelt Bestemmelse som denne; det kunde ikke fyldestgøres ved Mindre end en fulstændig Omdannelse af vor Lovgivnings Bestemmelser om Arvingernes Afgang til at skifte selv. Det vilde kræve, at der skulde tilkomme Kreditorerne en Indsigelsesret, naar de ansaa Arvingerne for usolide, men en saadan Indsigelsesret have Kreditorerne ikke, og de have heller aldrig haft den efter vor hidtil gjældende Ret. Det er jo ved dette Spørgsmaal, saa vel som ved mange andre, overhovedet at bemærke, at der her staa to Interesser overfor hinanden som maa afveies mod hinanden, nemlig paa den ene Side Arvingernes og paa den anden Side Kreditorernes Interesser, og man kan ganske vist ikke i denne Henseende udtale noget Absolut. Jeg vil ikke bestræbe, at det var umuligt at ordne Lovgivningen i den af den ærede Taler antydede Retning; men jeg gjør kun gjældende, at det ikke kan gaa an paa et saadant lille enkelt Punkt som dette at ville gaa en ganske anden Vej end den, der ellers ligger til Grund for vor Lovgivning om Arvingernes og Kreditorernes Forhold.

Justitsministeren: Jeg kan i alt Bæsentligt henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede 4de Landssthingsmand for 1ste Kreds (Nellemann). For saa vidt som den ærede Taler, der først havde Ordet, mente, at der skulde være nogen Uoverensstemmelse mellem Bestemmelserne i § 52 og § 58, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan se nogen saadan Uoverensstemmelse. I begge Paragrafer er der paalagt Skifteretten en af dens hele Stilling naturligt flydende Forpligtelse til, hvor der er Umyndiges Interesser med i Spillet, at paase, at disse ikke tilfidesættes navnlig af de myndige Parter i Boet. Naar det ærede Medlem frøgtede for, at Bestemmelsen i § 52 praktisk skulde lede til Inkonvenienter, saa forekommer det mig, at denne Frygt er noget ugrundet, thi, er der umyndige Arvinger blandt Arvingerne, saa beror det jo ikke idelukkende paa Arvingernes Bestemmelse, hvor vidt der skal udstedes Proklama, idet der nemlig i saa Tilfælde skal udstedes Proklama, med mindre Skifteretten efter de foreliggende Omstændigheder anser det for unødvendigt. I dette Tilfælde kommer det altsaa til at bero paa en Gødfjendelse af Skifteretten, hvor vidt der skal udstedes Proklama eller ikke, og der bliver saaledes kun det Tilfælde tilbage, at der er lutter myndige Arvinger, og at samtlige disse myndige Arvinger fremdeles ere enige om at anse Udstedelsen af Proklama for unødvendig. Naar man nu erindrer, hvilken Virkning det har for Arvingerne, at man strider til Boets Deling, uden at der udstedes Proklama, saa tror jeg, at man kan være overbevist om, at der ikke vil komme Enighed tilstede imellem samtlige Arvinger om, at Proklama ikke skal udstedes, uden hvor Forholdene ere saaledes, at man med Høje kan forudsætte, at der ikke er nogen Udfigt til, at Boets Opgjørelse og Deling skal ske paa en uheldig Maade, eller paa en Maade, som kan medføre nogen Fare for Kreditorerne. Fremdeles maa det jo erindres, at, naar man tænker sig det Tilfælde, at der kun er lutter myndige Arvinger, saa ere jo disse myndige Arvinger foruden at kunne foranledige den Skiftebehandling, hvortom der tales i det 4de Kapitel — nemlig en offentlig Skiftebehandling, hvor Arvingerne have den Indflydelse og Myndighed, som tillægges dem i Følge Lovforslaget — ogsaa i Stand til at gaa en anden Vej, nemlig at faae Boet ekstraderet til privat Skiftebehandling, og i dette Tilfælde tror jeg, at det ærede Medlem ved nærmere Undersøgelse vil komme til det Resultat, at Kreditorernes Stilling ingenlunde er bedre, end den er efter det 4de Kapitel. Jeg tror derfor, at det vil være unødvendigt at foretage en Forandring paa dette Punkt; jeg maa med det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds være enig i, at denne Forandring nødvendigvis maatte kræve Forandringer paa flere andre Punkter, og jeg kan ikke negte, at jeg vilde anse det for grumme lidet heldigt, om en saadan Forandring mulig skulde udsætte denne Sags